

A UNA MASIA

Et veig aureolada d'una riquesa antiga,
alçada com monjoia d'amor al nostre camp;
la teva porta oberta és de tothom amiga,
l'ampit de ta finestra sempre ofereix un ram.

Sota el flotó de roures que en el pujol t'abriga
et volta una alegria d'ocells i d'aviram.
La teva llar tranquil·la ablana la fatiga,
recer pairal on brilla el parament d'aram.

Et veig alta i soberga en mig de grans llaurades;
amb verds de primavera o de messes daurades
ets l'arca gloriosa que guarda dintre el cor

aquella ben nostrada litúrgia pagesa;
i sota l'or de l'alba o de la posta encesa
corones un paisatge on l'ègloga no mor.

FELIP GRAUGÉS.

